

OLIKA SORTERS SPRUT
KAPITEL 1
I MÅNGA FÄRGER

Fittan på skärmen till höger äcklade Janne Johansson. Närbilden av det rakade kvinnokönet avspeglades i två miniversioner i hans uppspärade ögon. Han tvingade sig att sluta stirra. Vad är det för svin som tände på sådana där gynekologbilder? tänkte Janne. Perverst.

Janne lät blicken glida över två andra teveskärmar, där det rullade tysk pensionärsporrfilm och vad som tycktes vara en ponygirlfilm från öst. Bulgarien, tänkte Janne, och fantiserade förnöjt om billiga horor.

Men han föredrog den japanska gangbangfilmen som visades på skärmen rakt framför honom. En liten nätt japanska satt naken på knä och gapade. Under hakan höll hon en stor glasskål. I den samlades all sperma som en rad artiga japanska herrunderkroppar i tur och ordning skvätte över hennes ansikte. Janne visste att hon skulle stjälpå i sig och svälja allt islutet av filmen. Det såg han fram emot. Det var därför han satt kvar på detta ställe som han egentligen tyckte var sjasiktigt och lågt. Kvinnoförnedrande, tänkte han och irriterade sig på att en japansk sprutare grovt missade sitt mål, trots att japankan gapade stort och höll sig lydigt stilla.

Janne Johansson försökte runka. Det gick inget vidare. Han strök nervöst bak en brun hårtest bakom örat och makade fram könet
9 bättre under den lilla kalaskulan. Han kunde inte sluta oroa sig över

att någon skulle komma in i det smutsiga lilla rummet och se när han kladdade med sig själv. Oron plågade honom – och kittlade. Lite spänning i vardagen. Han klandrade sig för att han valt att gå in i porrsalongen istället för ett privat runkbås. Men nu satt han där, precis som vanligt. Och oroade sig. Och klandrade sig. Det hjälpte honom att få koncentration i runkningen. Japanskan, gapa stort, sprut, smet och klet.

Janne kunde inte begripa att det fanns de som tyckte om att titta på tyska åttioåringar som hade torrt rynksex, och vem vill se egendomliga bulgariska hästflickor som hoppar omkring med löshovar och lössvansar i en hage? Vilka snuskiga pervon. Men tack gode gud för det mångkulturella samhället! tänkte han och koncentrerade sig på japanskan. Han försökte få fart på sitt organ. Hårdkläm, lättgugg, loska på ollat.

En liten, vass ångest dök upp mitt i all den stora: tänk om han inte skulle hinna bli hård till japanskans skåltömning. Han visste med sig att han efter att ha sprutat skulle känna sig vilsen här i den sjaskiga, labyrinthiska porrkällaren, där han gått ner av misstag för fjärde gången den här veckan. Och han kände sig lite rädd. Många här var bögar, visste han. Men, men... Med en viljeansträngning utestängde han allting utom skärmen rakt framför sig och sin flitiga högerhand. Han kände förnöjt hur svällkropparna sakta svarade.

Då kom någon in i det dunkla rummet som annars var tomt på folk, men fullt av filmstön och däven doft av utsöndring. Janne försökte låta bli att titta, men hans koncentration hade redan rubbats. Han vred lite på huvudet och såg en man i yngre medelåldern sätta sig i andra änden av den slitna och fläckiga gröna sammetssoffan. Det var något märkligt med mannens fysionomi: stort huvud, korta armar, korta ben och lång överkropp.

Janne riktade åter blicken mot filmen. Men i ögonvrån anade han att nykomlingen öppnade gylfen. Förstås. Janne sneglade åter på den nye och la förvånad märke till att dennes förhud var så lång att den hängde som en skrynklig snodd en decimeter nedanför ollonet. Dessutom stirrade främlingen på honom.

Helvete, tänkte Janne med en rysning. En bög!

Han suckade men tänkte inte ge upp. De som gjort den japanska filmen tycktes ha haft något slags världsrekord i tankarna: nu stod fem slanka, nakna japanska män i ring runt japanskan. De syntes bara från axlarna och neråt. Kameran hade hennes lilla mun i fokus, de körsbärsröda läpparna var täckta av vitt kladd. Zoom ut: ansiktet och håret också. Janne hade försökt hålla räkningen, men det hade inte varit lätt; det måste vara snart två hundra kukar som tömt sig över denna ensamma, nakna lilla kvinna. Ibland stängde hon munnen ett ögonblick, blott för att genast öppna den igen.

Janne snyftade tyst. Vad tapper hon var! Skålen var redan full, men de fortsatte tömma sig över henne. Japanskt grymma och metodiska, tänkte den runkande. Skvätt för skvätt täcktes den nätta geishan av sperma. Den rann ner på axlarna och över de små bröstena. Japsen gav säd, det sprutade vitt, och hon gapade ständigt.

Janne var så fascinerad av den obevekliga helkroppssädesnerkladdningen att han lyckades glömma bort var han befann sig. Ett sprut till. Och ett till. Och ett till... rätt i munnen! Ååå... Nu var han bara blick, fingrar och kuk. Orgasmen var inte långt borta. Beslutsamt lät han förhuden glida över ollonet allt snabbare. Då höjde japanskan sakta den bräddfyllda skålen till munnen... Ah! Mums! Smaskens!

Medan Janne sprutade kunde han inte låta bli att stöna lätt och samtidigt vrida på huvudet och snegla åt nykomlingens håll. Han kände sig som alltid i detta sårbara och mäktiga ögonblick egen-domligt stolt. Märkte den andre? Men det han såg överraskade honom: främlingen iakttog honom visserligen, men iskallt. Samtidigt började det röra sig mitt i främlingens stora ansikte. Det var överläppen. Den darrade. Ryckte? Janne såg hur den korta, välrakade hudremsan gled upp och ner. Den ömsom blottade, ömsom dolde en bred strimma ljusrosa tandkött och en rad kraftiga, fyrkantiga tänder.

Vita, klibbiga droppar vällde stötvis fram ur Jannes nyrunkade
11 kuk, men glömsk av sperma och japanskor stirrade Janne mot-

ståndslöst på den korta överläppen som i rasande fart piskade över det lysande tandköttet: hud – tandkött – hud – tandkött – hud – tandkött – hud – tandkött! Effekten var stroboskopisk. Janne förnam en bekant känsla i ryggraden och insåg vad som höll på att hända. Han fick ett epilepsianfall. Inte här, hann han tänka, innan han gled in i epilepsins halvmedvetna, hjälplösa tillstånd. Det var inte obehagligt, det första pirrandet var skönt, särskilt när det som nu blandades med orgasmens sista vågor.

Krampen tog makten över Janne. Kroppen skälvde och ryckte, och lemmarna förvreds i onaturliga ställningar. Ögonblicket innan han helt förlorade kontrollen över sitt nervsystem, hörde Janne en röst väsa tätt intill örat:

– Hoppas det var skönt. Ditt sista sprut.

Sekunden efter var anfallet i full gång, och Janne rasade ner på golvet. Musklerna krampade, käkarna arbetade. Benen och armarna piskade smattrande mot det bruna linoleumgolvet som var svartprickigt av cigarettglöd. Läpparna täcktes av saliv uppfluffad som mjölk till en kaffe latte. Främlingen knäböjde bredvid den konvulserande kroppen, tog tag med båda händerna kring Jannes huvud och pressade in sin hudrika kuk i Jannes fradgande mun samtidigt som han släppte en brakfis.

– Ack, för helvete, så skönt! utropade han, inget är som en epilepsiavsugning... mmm-mm!

Han stötte kuken fram och tillbaka mellan sitt offers fradgesmorda läppar medan han svor högt och frenetiskt. Jannes hjärna skrek vilt bög! bög! bög! jag blir munbögd! Men om något knyst eventuellt lyckades komma upp ur strupen, dunkades det effektivt ner igen av köttpistongen som arbetade mellan hans läppar. Han hade alltid avundats de epileptiker som blir medvetslösa under anfällen. Men inte nu. Han njöt i smyg någonstans långt därnere under gatunivån, bakom lyckta dörrar och anfallets slöjor. När han genom epilepsidimman kände främlingens varma säd välla ner i strupen, kände han sig som en liten, tapper, vacker geisha. Våldtäktsmannen grymtade maniskt:

– Guds anus! Pappas vador! A-teens! Mammass bullar! Horor! Ta det här din lilla praktismsygis!

Janne stirrade idiotiskt på främlingen, som efter förrättat värv reste sig på sina onaturligt korta ben och gick tillbaka till soffan. Jannes korta lycka och lättnad omvandlades till fasa när storhuvet öppnade en attachéväska. Den krampaktigt skakande gestalten på linoleumgolvet hörde tydligt klirret av kirurgstål mot kirurgstål genom det dämpade brölet av en fejkad tysk tantorgasm.

Utan att kunna lyfta ett finger för att kämpa emot kände Janne en vass spets mot sidan av halsen. Porrmod, hann han tänka. Sekunden därpå nåddes hans hjärna av en isande smärta, och plötsligt gick epilepsianfallet över. Han kunde se igen. Han såg långa, glittrande strålar av blod som sprutade fram från honom. Monitorernas juckande kroppar filtrerades nu genom en röd hinna.

Han skrek inte. Och hans gångna liv gjorde inga framträdanden, vare sig som revy, kabaré, buskis eller någon annan scenkulturell uttrycksform. Han tänkte inte på sina barn, kvinnor han haft eller vänner. Inte ens på sin mamma. Janne Johanssons allra sista upplevelse efter 44 år i livet var en intensiv skönhet, som växte sig starkare ju svagare de röda strålarna blev. Ju mer källan sinade, ju rödare världen blev, desto större växte skönheten tills den blev ett stort, djuprött mörker som slukade allt, medan Janne spermasolkad störtade ner i den eftervärld om vilken ingen av oss kan vittna.

Jannes kropp ryckte några gånger, sedan var den ett föremål, en säck kött som en ödlig ö i ett hav av blod. Främlingen log för sig själv. Leendet fick överläppen att dras upp ända till näsan. När han la märke till detta, slutade han genast att le:

– Snart, snart... så här ska jag inte se ut länge till... muttrade han för sig själv och tvingade ner sin vikande överläpp så den åter täckte en liten bit av tandköttsoceanen som bredde ut sig ovanför hans framtänder.

Med en blänkande stålsax klippte han upp Janne-föremålets skjorta. En beslutsam rörelse förde en vass knivegg över buken som

13 öppnade sig som en sjuk blomma av kött och tarmar. Mannen med

den korta överläppen stack ner handen i den varma, ångande buk-hålan, förde undan fettlager och tarmpaket och frilade levern. Med ett elegant snitt skar han så bort en duktig bit av den blänkande, mörkbruna inälvan. Biten placerade han försiktigt i en rostfri stålburk med skruvlock. Sedan brydde han sig inte mer om den döde. Det korta, stormiga förhållandet mellan Janne Johansson och hans mördare var över.

Den nöjt leende gärningsmannen gick bort till soffan med försiktiga steg för att inte halka med sina handsydda italienska skor i den enorma blodpölen som förskönade linoleumgolvet. Han packade snabbt ner stålburken med leverbiten och sin övriga utrustning i attachéväskan. Hans nu skrumpnade lem med dess myckna hud åkte in i byxorna igen. Han sträckte på sig, torkade hastigt av händerna mot sammetssoffans slitna ryggstöd, tog sin väska och lämnade rummet. Tio sekunder senare passerade han disken vid porrsalongens utgång. Den gamle kåkfararen bakom disken glodde tomt rakt igenom honom och tänkte på hemlandets goda pannkakor med kastanjepuré.

LÄTTJEFULL MORGON
KAPITEL 2
I STOCKHOLMS BÄSTA FUCKPAD

Dvärg-Olle stod i Klittygrottans hemtrevliga och lyxutrustade kök och friterade klenäter till frukost. Den kortväxte libertinen hade fullt sjå att hålla sin enorma penis från frityrbaljan med sjudande olja.

– Kommer inte brevbäraren snart? hörde han den unga, läckra anarkistflickan Elena sucka kättjefullt inifrån allrummet, där Klittygängets fem kvinnliga medlemmar låg och slappade i den enorma, runda sängen.

– Vad ska ni med dom där brevbärarna till när ni har mig? Har ni tröttnat på lille mig, eller vad? hojtade Dvärg-Olle.

Det gick inte att missta sig på den sårade stoltheten i hans pipiga röst, och kvinnorna i sängen fnissade högt. Ulla Muttander ropade tillbaka med sin klingande finska brytning:

– Du är stans bästa knull, Dvärg-Olle, oroa dig inte! Och du gillar ju också de rara blå uniformerna!

– Men du är ju alltid i köket nuförtiden! hojtade Lina, den vackra före detta hotellstäderskan, och slängde kaxigt med sitt midjelånga hår. Är det inte friterade kakor är det dina helvetes äckliga njurpajer och helstekta leverar!

– Vabefalls? Inälvsmat är nyttig och järnrik, speciellt nyttig för kvinnor... här tänker man på er och allt man får är... den liderlige

vättens muttrande dränktes i fräsandet från fritösen.

Ullas syster Lena låg på mage i ett tajt linne. Hon makade sig omkring ett tag tills de kraftiga brösten hamnade bekvämt och suckade sedan och sträckte sig uttråkat efter en veckotidning.

– Jag har tråkigt. Vi har inte gjort annat än knullat sen vi byggde Klittygrottan. Det var kul så länge jag och syrran jobbade med att dra in pengarna till inredningen...

Ulla stämde in, plötsligt upplivad:

– Ja! Vad tyckte du var roligast: när vi kidnappade von Pattens marsvin och fick en mille... eller när vi tog fotona på Runkbeck när du sket i hans mun... eh? Hur mycket fick vi av honom?

– Fyra miljoner väl?

– Javisst! Eller när vi åkte upp med bulldozern på Fitterhornes gräsmatta och han skrek att vi skulle få Picasson!

Lena fnissade:

– Ja, har man källarn full med troféer från Thailand så...

Klitty harklade sig, Lina stoppade två fingrar i halsen och gjorde kräkljud och Elena gäspade demonstrativt. De hade hört de finska arbeterskornas historier alltför många gånger. Klitty försökte bryta in:

– Men ingenting går väl upp mot den där kvällen då jag skulle ta emot Stora Journalistpriset för mina Österköpingsartiklar och...

Hon avbröts av Dvärg-Olles gammelmansgälla röst från köket:

– Jag vägrar lyssna på det där tjattret! Ni har dragit dom där historierna en miljon gånger vid det här laget. Sätt på teven om ni inte har något att komma med! Eller knulla! Nej, förresten, vänta med det. Jag är strax klar... se om det är sumo på Eurosport! Bamsejaps i vuxenblöjor, det är grejer det!

Klitty sträckte sig efter fjärrkontrollen och en storbildsskärm sänktes ned från taket snett framför den runda viloplatsen som var bäddad med röda sidenlakan och massor med kuddar.

Hon zappade desperat. De fick ta del av en repriskavalkad mer sjuk och meningslös än alla deras uttjatade anekdoter tillsammans. De tittade tjugo sekunder på dokusåpan Tarmen. De tittade trettio

sekunder på en pratshow med temat ”Du knullade mig utan att väcka mig först – har du för liten kuk?” Hon dröjde vid Kulturnyheterna som handlade om en ung kvinnlig konstnär:

– Jag syr mina egna kläder under ett år för att protestera mot globalismen. Jag agerar en åsikt och det tycker jag fler borde göra...

– Sätt på nyheterna! skrek Ulla Muttander som inte ville förlora all sin tro på mänskligheten.

Klitty lydde. En kvinnlig nyhetsuppläsare med korrekt utseende tonade fram på skärmen:

– ...som säger till SVT69 att talet om tjänstefel är förtal. Själv anser han att praktikanter från Handelshögskolan är till för att knullas.

Klipp till en distingerad herre med sober slips och dyr flintöverkamningsfrisyr:

– Att vara chef är ett pressande och ansvarsfyllt arbete, som mer än väl motiverar den höga lönen och de sexuella fördelarna.

Tillbaka till uppläserskan.

– Studentföreningens ordförande Lena af Klister säger dock att trakasserierna är en skandal.

Till ung fräsig studentska med amper min:

– Det är orimligt att unga människor ska behöva slicka gamla gubbar i rumpan utan att själva få runka samtidigt eller åtminstone få hederligt betalt...

– Ooo, världen är sjuk och ond, gnällde den känsliga Lina.

Klitty höjde fjärrkontrollen för att stänga av men hejdade sig när nyhetsuppläserskan tog upp ett nytt telegramblad och läste:

– Tidigt i morse inträffade ytterligare ett mord på en epileptiker i Stockholm. Kroppen hittades inne i en porrsalong på Söder i Stockholm.

Klipp till gatan utanför Prag på Blekingegatan, där två polisbilar och en ambulans stod parkerade. Två ambulansmän bar just ut en bår ur butiken, övertäckt med en blå filt. Reportern gjorde en samlat upphetsad ståuppa:

17 – Vi ser just offret bäras ut från brottsplatsen. I denna undan-

skymda och nedgångna porrbutik mötte den 43-årige mannen sitt öde. Enligt polisen skedde mordet tidigt i morse, dock dröjde det många timmar innan kroppen hittades. Obekräftade uppgifter gör gällande att mannens kropp utsattes för sexuella övergrepp av flera olika personer efter hans död. Polisen är förtegen om detaljerna, men medger att det rör sig om ytterligare en epileptiker. Det är i så fall det sjätte offret för den seriemördare som sedan tre veckor härjar i Stockholm och som av okänd anledning uteslutande angriper personer med epilepsi. Frågan är om det finns något samband med den okände seriemördare som härjade i stadens porrbutiker vid slutet av 1980-talet.

På skärmen framträdde en rödmosig poliskonstapel som på grund av sin svåra alkoholism degraderats till polisväsendets mesta lågstatusämbete: informationschef. Han rabblade mekaniskt:

– Vi vill av utredningstekniska skäl inte lämna ut några detaljer. Vi vill dock varna alla epileptiker i Stockholm: Var extra vaksamma!

– Titta det är ju han! skrek Ulla och Lena i en mun – han gav oss 100 000 när vi hotade att avslöja att han brukar suga av sin knarkhund!

Nyhetsprogrammet övergick till att upplysa om hur vädret varit igår, men istället för att fascineras av denna den mest ovidkommande av all information och enligt sin vana gå loss i en föreläsning om mediasamhällets masshypnos, stängde Klitty av teven och skakade bekymrad på huvudet. Elena uppfattade hennes oro, klappade henne på låret och frågade:

– Vet du något om vad polisen inte vill berätta?

– Jo, jag har ju frågat runt lite om de där mordena...

– Och?

– Dom har gjort DNA-tester och de... visar att mördaren är dvärg.

Klittys ord väckte häpnad.

– Dvärg?

– Vad då, som Olle?

– En dvärg som mördar epileptiker?

– Inte bara mördar, suckade Klitty med stel blick.
– Men hur då, vad gör han då?
– Först våldtar han dom på olika sätt medan dom har ett epileptiskt anfall... och sedan...

– Ja? Vad då? Sedan då?

Tristessen var som bortblåst och de fyra stirrade på sin vän och mentor. Klitty harklade sig och sa snabbt med bortvänt ansikte:

– ... skär han upp dem, och tar en del av levern...

Kvinnorna tystnade.

– Levern? stönade den annars föga krackelmagade Ulla Muttander och svalde hårt.

De såg allihop allvarligt på varandra. I tystnaden var allt som hördes den matlagningsintresserade och på inälvsmat begivne Dvärg-Olle som gnolade på Nationalteaterns "Jack the Ripper" inne i köket.

Elena satte sig upp på sängkanten med ansiktet bortvänt och uppdragna axlar. Klitty la handen på hennes axel:

– Inga förhastade slutsatser nu tjejer. Men du Elena. Du måste akta dig. Din epilepsi gör dig till ett potentiellt offer. Ta det jåkligt försiktigt tills mördaren är fast, lova mig det!

Elena vred på huvudet och nickade mot Klitty:

– Jag lovar.

Klitty kysste henne ömt på pannan och viskade:

– Du är värdefull för oss, vi älskar dig så oändligt mycket, du är världens bästa lilla knull...

Den knappt 20-åriga flickan lyste upp och omfamnade sin harmymta välgörare. Det pirrade till när hon kände Klittys styva bröstvårtor mot sina genom deras tunna tröjor.

En skarp ringsignal störde. En lucka öppnades i metallväggen ovanför sängen. En telefonlur gled ut på en mekanisk arm. Klitty svarade. En beslöjad röst i andra änden väste:

– Om du vill få mer fakta om epilepsimördaren ska du besöka sierskan Muthranda.

18 19 Innan Klitty hann fråga vem det var, hörde hon ett klick. Linjen

var bruten. Enligt nummerpresentatören hade samtalet kommit från en telefonkiosk. Klitty la sakta på luren och rynkade pannan. Sierskan Muthranda? Var inte det den ökända bedragerskan och loppmarknadsinnehaverskan som höll till i Gamla stan?

Hon avbröts i sina funderingar av dörrklockans pigga plingande (fågeldansen, salsaversion). De fem kvinnorna satte sig upp som på befallning i den runda sängen. Den dåliga stämningen var som bortblåst av ivrig förväntan. Brevbäraren!

– Vem öppnar?

Ulla Muttander hoppade upp från sängen och sprang tvärs genom kontrollrummet med dess fyrtio monitorer bort till hissen. Hon satte motvikterna i rörelse och fördes ljudlöst i den glänsande ståltuben de trettio metrarna genom Skinnarviksbergets stenmassiv upp till huset på Yttersta Tvärgränd 20, som utgjorde deras front mot världen.